

когато казваме истината, добри ставаме, когато ядемъ шекеръ. Щомъ идешъ нѣкаде, направялъ ти сладко, кафе, почерпялъ те. Замажатъ ти си доволенъ. Споредъ вашето схващане, какъвъ е законътъ за гостите? Кои хора си ходятъ на гости? - Най-близкиятъ. Синътъ може да иде на гости на баща. Дъщерята може да иде на гости на баща. Сестрата може да иде на гости на брата си, братътъ може да иде на гости на сестрата. Така започва ходенето на гостите, измѣнение на полюсите на живота.

Въ живота има смѣни. Да идешъ на гости. Ние сега отиваме на гости. Отивашъ въ къщи и се връщашъ. Ти като идешъ на гости,

останешъ въ моята къща. Азъ ида на гости, ще остана въ твоята къща. Азъ ще оставя всичките мебели. Следъ време ти ще ми дойдешъ на гости, пакъ ще кмѣнимъ къщата. Хастьлъ гости е това. Сега ходите на гости, но си играете. Това не е гости. Сега отивашъ въ црквата, но въ црквата не оставашъ. Оставашъ въ училище, но въ училище не оставашъ. Щомъ идешъ въ училище, тамъ тръбва да лѣгашъ, да ставашъ нѣколякъ години. Къщитъ вече нѣматъ въ себе си този характеръ, който първоначално иматъ. Въ природата е естаренъ единъ редъ на нѣщата. Нѣкои измѣни природата си. Нѣкой пита, какъвъ е дълбокиятъ смисълъ на живота. Животътъ не е нищо друго освенъ една обмѣна. Ако ти не може да измѣнишъ живота си, ти не може да живѣешъ. Ако мислишъ да държишъ живота ръ себе си. Всички да събере живота въ себе си, да живѣе по-дълго време. Ние сега го правимъ. Защото животътъ, който имаме, ние казваме, че е нашъ животъ. То е обмѣна. Той ни е даденъ отъ нѣкаде. Ако животътъ не мине отъ едноположение въ друго, ако нѣма тъкъ бътрешино движение, животътъ не може да се проявява.

Постоянно има нѣщо въ нашето съзнание, което постоянно минава, въ мисълъта постоянно минава става една бътрешина обмѣна. Въ тази обмѣна, която става въ живота, нѣкой пътъ обмѣната не е правилна, вследствие на тази неправилна бътрешина обмѣна, става дисонансъ. Сутринъ станешъ недоволенъ си. Обмѣната на живота става неправилна.

Вземете понятие за обичъ, понятие за любовъ. Понятията на хората за любовята са съвсемъ буквални. Едно буквально схващане иматъ. Тъй като разбирате, така ще любовъ не съществува. Защото, какъвъ разбирате подъ думата любовъ? Тъй въ най-лементарно отношение какъво разбирате? Или казваме: божествена любовъ. Въ свѣта Божественътъ, то е образъ на идеалното, най-бѣзвиленото. Богъ като направилъ свѣта, оставилъ всичките блага, живота, всичко, каквото има, оставилъ го Господъ и се оттеглилъ съзъ да се меси отвѣнъ въ неговия животъ. Оставилъ го самъ. Божественото съзнание седи дълбоко отвѣтре и наблюдава, човѣкъ като има всичките тия блага, какво ще направи. Ти седишъ, имашъ всичките блага, започвашъ да ставашъ недоволенъ отъ живота, защото не знаешъ, какъ да го проявишъ. Казвашъ: какъ да се проявишъ? Първо тази яблка произвежда едно приятно впечатление, ако ви я дамъ да я гледите и не ви дамъ да я ядете, вие като я подържите, ставате недоволенъ, че не можете да я изядете. Въ съзъ се зароди желание да я изядете, като не може да я изядете, недоволенъ сте, какъ да не може да я изядете. Най-първо сте много го, благодаренъ, казвате: чуждо не искамъ. Единъ денъ като я гледате,

става съмъна. Най-първо като че не се интересувашъ, най-после ще се заинтересувашъ, започвате да правите научни изследвания, докато дойде единъ моментъ, безъ да искате, вие ще я пипнете. Имате ли право да я пипнете? Туй пипане какво означава? Че вие вече искате една обмъна съ ябълката. Казвате: ти влезъ въ мене и азъ ще влеза въ тебе. - Сега въ фигури говоря. - Щомъ изядешъ една ябърка, ти ябрк ставашъ. Щомъ изядешъ единъ портокалъ, ти портокалъ ставашъ, портокалътъ се стане човѣкъ. Щомъ портокалътъ стане човѣкъ и ти ставашъ портокалъ. Работитъ не вървятъ. Казва: Той не е същиятъ. Сега психологочески наблюдения на какво се дължатъ? Мъни се единъ човѣкъ. Ние съзнаваме, нашето състояние се менни. Ако азъ съмъ се промънилъ въ нѣщо, същиятъ ли съмъ? Може ли човѣкъ да се измѣни и да остане същиятъ? Тия сѫ метафизически разсѫждения, които уплитатъ човѣка. Всички сте матофизици. Всички може да обърнете работата. Ти разсѫждавашъ, имашъ понятие за добро и зло. Започвашъ ти метафизически да ги разправяшъ, казвашъ: нѣма ни добро, ни зло, всичко е позволено. Подъ позволени нѣща ние разбираме отъсителните нѣща. Позволеното за здравия е непозволено за болния и позноленото за болния не е позволено за здравия. Има нѣща не сѫ позволени. За кого? - За болния. Има нѣма не сѫ позволени. За кого? - За здравия. Но туй, което се позволява за здравия, не се позволява за болния. Може да подтавите единъ законъ: има нѣща, които не сѫ позволени. Щомъ морално ти е слабъ грѣбнакътъ, има нѣща, които не сѫ позволени. Следователно, ако въ този свѣтъ ти се отказватъ много блага, то е по единствената причина, че грѣбнакътъ е слабъ морално. Ако много работи се отказватъ отъ твой умъ, не може да разбирашъ, слабъ ти е умътъ. Тия неразбраните работи не ти се позволено, твоятъ умъ не е дошълъ до положението да ги разбира. Ако много блага въ живота не ти сѫ дадени, тия блага не сѫ за тебе. Ние съвременниятъ хора, на коитѣ умътъ е по-напредналъ отъ самия животъ, защото животътъ и той прогресира. Имаме криви схващания защо именно това, което азъ искалъ, не ми се даде. - Защото си боленъ. Тогава какво трѣбва да направя? - Оздравѣй. Щомъ оздравѣе, веднага ще му го дадатъ.

Вие седите и казвате, тия работи ние ги знаемъ. Тогава, какво ще биде на оня свѣтъ? За оня свѣтъ имате интересни схващания. Вие всички оня свѣтъ скращате като този свѣтъ. Вие скращавате **всии** свѣтъ тамъ всичкиятъ ангели, светии всичкиятъ тия хора за васъ мислятъ само. Та като влизате да ви обърнатъ внимание, да ви посрещнатъ съ колесница, съ знамена, съ музика, съ пѣне, съ цветя съ букети съ угощения. Казвате, азъ ходихъ на онзи свѣтъ, видяхъ го, посрещнахъ ме всичкиятъ ангели. Питамъ: ако се върнете съ такаво опитностъ, кой ще ви хвани вѣра? Защото всѣки човѣкъ схваща вѣрата туй, което е видѣлъ, опиталъ. Всѣкъ човѣкъ не схваща вѣрата **извѣй**, което не е видѣлъ и не е опиталъ. Какъ ще разправяшъ, че те посрещнали ангелите? Ти ще разпросъвяшъ, както хората посрещатъ туй и ангелите посрещатъ. По кой начинъ ще те посрещнатъ ангелите? Представете си сега, че единъ конь разпрабя на другитъ коне, какъ го посрещнали хората. Какъ ще посрещнатъ единъ конь, като дойде на гости на хората? Веднага всимкитъ деца ще се затичатъ, ще турятъ **Маръ**, единъ

гемъ, едно седло и ще седнатъ отгоре му. Най-първо голъмиятъ ~~синъ~~,
после по-малкиятъ, после дъщерята, п сле бащата, майката. И като се
върне конътъ при свѣтъ, какво ще каже? -Ходихъ въ оня свѣтъ при
хората. Възсѣдаха ме, качиха се отгоре на гърба ми. -Какъ, на гърба
ти? Че какъ така? Питамъ, вие които се качвате на коня, единъ на другъ
не може да възседнешъ. Не може на единъ човѣкъ да му туришъ ~~уларъ~~,
гемъ, но на единъ конъ може и ще се качишъ отгоре му. Като идешъ на
она свѣтъ ще те посрещнатъ както този конъ вие го посрещнате. Има
нѣщо, което не е върно. Ты както разправяш съ калъска, съ тукъ онуѣ
това не е посрещане. Тогава ~~асъ~~ не е какво ще бѫде посрещането.
Сега представете вашата идея, каква е. Като едете въ оня свѣтъ, какъ
ще ви посрещнатъ ангелите? Какво е вашето схващане? Толко зълъ пъти нис-
ме ходили въ оня свѣтъ. Ходили сте много пъти, посрещали ви. Описе-
то ми, не за пръвъ пътъ сте ходили. Преди хиляди години ангелите
се ви посрещали, но сегашниятъ начинъ какъ ще ви посрещнатъ. Забрави-
ли сте. Питамъ: Кои сѫ причитѣ, че сте забравили. Може да измислите,
нѣщо. Следъ като измислете нѣщо, ще бѫде ли върно?

Ако ти си съдия и въвеждатъ единъ престъпникъ, който вли-
влиза въ стаята ви, вие стъ честь ще станете ли? Защо? Престъпникътъ
ще вльзе, ще стои правъ, а съдията седи. Питамъ, защо съдията тръбва
да седи а престъпникътъ да стои правъ? Но ако-дойде държавниятъ
глава, съдията, които седи съ всимкото велечие щомъ дойде държавниятъ
глава, съдията става. Защо се изпраъя съдията? Той, който не искаше
да даде ръка на престъпника, да го поздрави, като дойде държавниятъ
глава, ще него съдията има желание да се ражкува. Щомъ дойде престъп-
никътъ, какви сѫ отношенията на съдията къмъ него? Ако този престъп-
никъ каже: защо съдията поставя съ мене така? Кои сѫ причинитѣ, кой-
то сѫ заставили съдията. Този съдия лично какво има къмъ престъпни-
ка, нѣкое престъпление спрямо него той не е извършилъ. Може съдията
да изучава лицето му, главата му, да си състаги понятие какъвъ е
престъпникъ ли е. Та сега ние, ако носимъ характера на единъ престъп-
никъ, отношенията на съдията спрямо насъ ще бѣдатъ едни, ако носимъ
характера на единъ царь, отношенията на съдията къмъ насъ ще бѣдатъ
други. Сега законътъ е съмиятъ; ако имаме царски животъ, отношенията
на Бога ще едни; ако имаме живота на единъ престъпникъ, отношенията
на Бога спрямо насъ ще бѣдатъ други. Казвамъ, постоянно тръбва да
има едно желание гъ човѣка, че въ свой си характеръ, въ свойтъ си
стремежи да се уподобява. Всеки денъ да добива въ себе си нѣщо, да
става тази Божествена обмяна въ живота. Постоянно тръбва да става
единъ вътрешенъ приливъ на Божественото вътре въ него, докато дойде
дойде до едно място да разбира, не само да разбира, но да бѫде готов
на она жертва, която животътъ изисква. Въ живота безъ жертва въ пълни-
ния смисълъ на думата, ако схващате жертвата, безъ жертва животъ
не може да върви непредъ, той не може да се развиа. Нѣкои отъ тия
схващания за живота, които имаме, то не е още една вътрешна пълнота
на самия животъ. Колкото напитъ изводи да сѫ голъми, се нѣкой замѣнъ
катализъмъ ще обрне пластоветъ, може да се измѣнятъ теченията. Ты
както се изгуби Меричлерската вода и още я търсятъ. Нѣкои пъти
напитъ извори може да се отбиятъ нѣкаде. Търсятъ ги тамъ и ~~намѣрили~~
сѫ нѣкакви течения, които мянатъ на Меричлерската вода, но ~~казватъ~~,
че нѣматъ тия качества, този ~~кусъ~~, който водата имала.

Често и нашиятъ животъ, който имаме и той се отбие, постоянно промените въ живота, които ставатъ, показватъ, че пластоветъ на нашия животъ, на нашето съзнание се идмънятъ, ставатъ промъни, че животъ не върви, както ние искаеме. Ние имаме едни съвсемъ материалистически схващания. Ние очакваме нѣкога въ свѣта да ни нареди всимко, че като идемъ въ оия свѣтъ, да нѣмаме нужда отъ тия обикновенитъ работи на живота. Схващаме живота по единъ много идеаленъ начинъ. Ние схващаме като идемъ въ оия свѣтъ ще бѫде всимко наредено, ще си починемъ, нѣма да има нужда да служимъ, да си палимъ собата, да хвърляме испольта. Тукъ животъ е запълненъ съ задължения. Изправи се сутринъ, станешъ, ще се облѣчешъ, ще я ешъ, ще работишъ. Колко време остава за сериозна мисъль. Много малко време остава да останешъ съ себе си да мислишъ. Всичкото време се ще се намѣри нѣщо да се занимавашъ. Да остане съзнанието ти спокойно да си почивашъ, никой да не те безспокой. Ти тамтъ речешъ да мислишъ, дойде нѣкой, казва кажи ми, кѫде с пътъ за дървеница. Нѣкой разгива нѣкой трактъ, дойде другъ казве: кажи ми пътъ за Слатина. Разглеждашъ влтуре нѣщо, казве, жена ми се разболѣ, ёди кой си лѣкаръ накѫде е? Покажешъ лѣкаря. Зѣпочнешъ пакъ трактата, пишешъ. - Кажете ми ёди кой си свещеникъ да дойде да ми свети вода. Ти пишешъ пакъ, дойде другъ: жена ми иска нова рокля, кожете ми, кой е най-добриятъ магазинъ. Покажешъ кой е най-добриятъ магазинъ. Пишешъ пакъ. - Синъ ми иска да иде да следва въ странство, кой университетъ ще ми препоръчате. Нѣкой дойде иска да му гадаешъ. Казве: искаемъ пе демъ концертъ, я ми кажи, ще бѫде ли концертъ успѣшенъ. Ти се спрешъ, можешъ да кажешъ, че ще бѫде успѣшенъ, ако излѣзе неуспѣшенъ, ще каже, че не разбирашъ. Ако кажешъ че ще излѣзе неуспѣшенъ, пъкъ излѣзе успѣшенъ, пакъ ще каже, че не разбирашъ. Кажешъ най-после: не зная. - Какъ да не знаешъ? Разни положения се намиратъ. Има разни положения, успѣшенъ или не. Ще му кажа: я ми изпѣй една пѣсенъ, веднага ще ти кажа, ще излѣзе концертъ, ти успѣшенъ или не. Щомъ азъ харесамъ пѣсенъта му, казвамъ: ще излѣзе успѣшенъ концертъ. Щомъ не му харесамъ гласа, казвамъ: хичъ нѣма да излѣзе. Зѣщо? - Зѣщото предъ мене концертъ не е успѣшенъ.

Казвамъ, често казваме, че животъ е едно изкуство^{туй}. Изкуство именно да се живѣе добре. Много лесно става да се живѣе. Но какъ? - Но да бѫдемъ умни. - Но какъ? Въ даденъ случай какъ азъ трѣбва да бѫда разуменъ? Нѣкой казве: напиши нѣщо. - Какъ да го напиша? Може да пишешъ, но да напишешъ че отъ написването завиви.

Сега тази ябълка кой отъ васъ не би я изялъ? Всѣки би я изялъ и добре ще напрѣви. Сочна. Който нѣма зѣби, ~~ижижайки~~ зѣблѣкъ ритъ иматъ едно изкуство, може да напрѣятъ. Всѣки отъ васъ може да си поднори зѣбитъ. Колко се плаща? - /3,000 лв./ Природата е предвидѣла два чифта зѣби. Първа дава едни зѣби въ детинство, тѣ падатъ. После образува втори. Като паднатъ вторитѣ трети не е предвидѣла. Види се кредитъ нѣма. Като не може да плаща, не идатъ зѣбитъ. Ако може да плати, ще дойдатъ зѣбитъ. Тя єко платишъ, прави зѣби, ако не платишъ, не прави зѣби. Ако платишъ, дава, ако не платишъ, не дава. За бѫдеще ще има начини и методи, ще дойдатъ учени хора, ще кажатъ, какъ може да се поправятъ зѣбитъ. Ще иматъ зѣби посадени въ саксии, ще си преседятъ въ устата, ще зѣпочватъ тѣ да растатъ. Лесна работа. Ще си

ръжбомъжъ развалиш нѣкой заѣтъ, живъ зѣбъ ще го пресадятъ въ устата ти. Дотамъ ще бѫде изкуството. Насега отиваме. Сега туй е по отношение на новия животъ. Всичкитѣ нѣща трѣбва да станатъ нови. Старитѣ нѣща се измѣнятъ и се разголятъ. Ние говоримъ за новите нѣща, които ще доидатъ. Зѣбитъ сами по себе си сѫ свѣрзани съ известни добродетели. Най-първо трѣбва да възстановите добродетелите на зѣбите, за да имаме новитѣ зѣби. Зѣбитъ се развалиятъ - нѣма да кака причинята, понеже ако кака, много пакъ като кажемъ истината на хората, ние ги избавяме отъ едно зло, туряме ги на друго зло. На гости си седятъ нѣколко души. Единиятъ разправя, че билъ поканенъ на гости на едно място, яль една храна, храната била лоша, за да се освободи неговиятъ стомахъ отъ лошата храна, повръщалъ. Започва да разправя, какъ повръщалъ, да покаже на другите гости. Гоститъ оттамъ насетните не яли. Не е умно да разправяшъ на хората при единъ добъръ обяд, какъ си повръщалъ храната, понеже радваляшъ хубавия обядъ. Често си седнемъ и започнемъ да разправяме за нашето грѣшно състояние. При хубавия обядъ и вѣпросъ не прави за повръщането. Че те боли коремъ и вѣпросъ не прави. Защото развалишъ хубаро, което Господъ ни дадъ. Ти разправяшъ за едно време, като си билъ богатъ. Ти развалишъ Божественото, не числи за старото. Нѣма никаква философия постоянно като се повръщате къмъ онния състояние. Може да дадешъ само появата и то при специални случаи. Кога? Ако нѣкой повръща повръща при тебе, че ти да го наскърдиши, речешъ: и азъ едно време като тебе повръщахъ. Тогава може. Той като повръща предъ тебе, че да го наскърдиши, може да кажешъ: и азъ като тебе едно време бѣлахъ. Тогава има смисълъ.

Трѣбва да бѫдемъ умни. После друга една погрѣшка има, че не може да видимъ хубавото. Износяме лошите работи съ цѣль, за да поощримъ нѣкого. Не може. Нѣкой казва, той е тръгналъ въ този пакъ, но той едно време. Не мислете така. Нѣма нито единъ ютъ въ васъ, който да не крачкалъ. Ако оставя всѣки отъ васъ при тази яблка, ще се сѣблазни. Най-първо нѣма да се сѣблазни, ще бѫдете правовѣрни, но после ще като помирихи, ще я погледнете, ще се зароди желание да я изядете. Изкушението какъ иде? Изкушението въ природата зависи отъ онзи фактъ. Когато прѣвишъ нѣщо на това място, разправяшъ една своя опитностъ, какъ си повръщалъ, ти развалишъ всичкото хубаво. Не разправяй, но да го скриешъ, но да бѫде вѣнъ отъ съзнанието ти. Затуй животътъ, съзнанието трѣбва да бѫде пълно съ най-хубави работи. Азъ харесвамъ тази яблка. За бѫдеще ще бѫде много красива мома, ще бѫде княжеска дѣщеря, дѣщерята ще се ожени за единъ много красив момъкъ. Ще се ожени за две деца, единото ще свѣрши естествените науки дѣщерята ще жде видна музикантка. Право ли с туй? Туй ще бѫде. Вие сега туй както азъ ви казвамъ казвате: какво ни казва нашиятъ Учителъ за една яблка. Не разправяйте на другите хора, защото може да произведе повръщане. Казвате, какъ туй тази яблка да стане княжеска дѣщеря, глупости. При тия условия тя нѣма да стане, тя ще бѫде изядена. Сега я очаква най-голѣмото нещастие, маченическо разпъване на кръстъ. Слѣдъ като се разпъне, следъ като влезе въ благоутробието на нѣкой, тя трѣбва да живѣе хиляди години между хората, докато стане княжеска дѣщеря, гларата ѝ ще побѣлѣе. Казвамъ, имено по кой нашиятъ една формъ може да се измѣни.

Има закони, ско тази форма е резултатъ на единъ умъ, който работи. Този умъ въ тази ябълка ще вложи всичките възможности за тази интелигентност. Който разбира, може да чете, какво се крие въ ябълката. Никога на себе си не разпраявяйте, никога не мислите за отрицателни нъща въ живота. Отрицателните нъща въ живота съ неразбрани блага. Всъщност, което човекъ не разбира, то е неразбрано благо. Има нъща, които ние повтаряме. Говори само за ония нъща, които човекъ може да разбере.

Сега кое е правилото, което тръбва да остане. Често казвате, това е старъ братъ и това младъ братъ. Разликата между стария братъ и новия братъ въ какво седи? Ако старият братъ мяза не сушени ябълки и еко младият братъ мязе на пръсни ябълки, кой братъ е по-напредналъ? - Младият. Често туриаме старъ братъ. Старият братъ не тръбва да е стара сушени плодъ, той на консерви никога да не е стара. Тогава ще има едно различие. Но ако младият още въ началото се обесбичеса още на плодъ е станалъ сухъ питамъ товава, какъвъ смисъл има? Млади тръбва да съдемъ и млади тръбва да се чувствуваате. Приятността тукъ е /Учителятъ взо портокала въ рикатси/ въ сока, който съдържа. Пратили ги тукъ на изложение. Ще кажете, че ангелитъ се занимава съ плодоуетъ. Ангелитъ, които като нъмат друга работа, правятъ бонбончета на хората и ги пращатъ на земята. Но тъ си иматъ своя крайна целъ. Тъ съ азбука, връзка, която образува братъ. Тъ съ връзки, по които се предава известни ~~жизнен~~ добродетели отъ невидимия светъ. Ако веоето съзнание е будно ти може да приемеш начина. Тази ябълка еко изядешъ по всичките правила, ведна га ще предаде толковъ приятенъ миризъ, много приятенъ. Ако влъзеш въ тебе, ще имашъ едно разположение. Тази ябълка има нъщо хубаво вложено въ нея. Ако занесъшъ да вземашъ тия сокове, тия вещества, веднага онзи недорумъкъ, който имашъ въ себе си ще се запълни. Ти да не помиришъ обляши коката, хвърлиши семената, казвашъ, да имаше още нъколко. Бързо ядешъ. Вървишъ по работата. Ние сегашните хора ядемъ сързо, като че искаме да завършимъ нъщо въ свърста. Въ края на краишъта много добре завършваме. Тръбва разрине въ новото съвърдане. Най-първо всами единъ плодъ и размишлявай ~~изпитвай~~. Казва, какъ ще размишлявамъ. Вземи го, проникни въ съдържанието. Този плодъ го е работило едно разумно същество, дръж го, може да схванешъ неговата мисълъ, каква е въ дадения случай. Ако може да изпратишъ душата си въ туй положение, що може да вземашъ мисълъта, която туй същество вложило. Щомъ я вземашъ, еко имашъ скърбъ, ще започне да изчезва, изчезва, ще настани едно приятно разположение, едно проясняване, ще дойде, енергията ще дошла. Тя е дошла нъкъде отъ далечното пространство и при това се събрала въ тази малката форма ~~във~~ тре. Изпътайте Зора се ~~едни~~ ^{съвързана} зазорява. Ще се развеселя.

Въ недълъга вечерята може да имаме едно извънредно събрание, всички да присъствуватъ. Въ недълъга вечерята въ 7 часа.

Писано е дадено на 10. 01. 1930г.